

JOHAN ÅBERG

RÄFSKINNET

Johan Åberg

Räfskinnet

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24174860

Räfskinnet / Berättelse från trettioåriga kriget:

ISBN <http://www.gutenberg.org/ebooks/52710>

Содержание

1	4
2	10
3	18
Конец ознакомительного фрагмента.	25

J. O. (John Olof) Åberg Räfskinnet / Berättelse från trettioåriga kriget

1

Ungefär en mil norr om staden Prag låg vid tiden för denna berättelse, år 1648, en liten by vid namn Reinau. Nu för tiden finnes ej mera något spår af densamma, och om man frågar traktens innebyggare om den plats, der byn varit belägen, skall man till sin förvåning erhålla detta betecknande svar:

"Reinau, hvad är det? Det namnet ha vi aldrig hört omtalas."

Så utplånar tiden med sin allt förstörande hand hvad som fordom varit.

Men vid tiden för denna berättelse, början af juli månad år 1648, stod byn Reinau i sin blomstring. Den utgjordes då af ett halft dussin gårdar större och mindre, ansenliga trädgårdar och der utanför vidsträckta åkerfält, öfver hvilka krigets förhärjande fackla icke lyst allt sedan den trettioåriga religionsfejdens begynnelse. De härjningar, som derunder öfvergått byn Reinau, voro snart helade, och det lilla samhället blomstrade inom kort upp igen.

Trettio år, eller nära nog en mansålder, voro förflutna sedan de

böhmiske protestanterne offentligt uppträdde mot katolikerna. Detta skedde, såsom vi veta, på en sammankomst i Prag. Nämnade sammankomst slutade på ett för de påfviske ödesdigert sätt, och följden deraf blef den fejd, som under trettio år ödelade Tyskland.

Den äldste och rikaste borgaren i Reinau var Arnold Mayer. Då religionskriget började var han trettiofem år gammal och hade således vid tiden för denna skildring uppnått en ålder af sextiofem år.

Mycket hade han pröfvat under denna tid. Han hade följt hustru och tre barn till grafven, och slutligen stod han ensam med sin fagra sondotter Minnchen, nu tjugo år gammal.

Arnold Mayers välbyggda gård var belägen sydligast i byn och omgafs af en lummig trädgård, hvars svalka i sommarhettan var den mest välgörande.

Det var naturligt att Minnchen, som en gång ensam skulle få ärfva allt hvad gubben Arnold egde, omgafs af friare, både högre och lägre, rika och fattiga. Men hennes hjerta hade länge varit fritt från kärleken. Hon önskade ingenting högre än att få vara hos farfadren och förljufva hans sista dagar. Derför hade hon också under många år afslagit alla de äktenskapsanbud hon erhållit.

Omkring en half mil öster om Reinau låg slottet Milnitz, tillhörigt den ansedda släkten Odowalsky. Äfven af denna borg finnes ej något annat spår qvar än en liten stenhop. Folket i trakten vet dock att berätta om, att det var just der, som förrädaren Ernst Odowalskys praktfulla borg var belägen.

Denne Ernst Odowalsky var den siste af sin ätt. Vid den tid som här åsyftas hade han ej uppnått mer än tjugufyra år, samt var ogift. Många gånger hade han visserligen allvarligt tänkt på att skaffa sig en brud, på det att ätten, som i Böhmen egde lysande anor, ej skulle gå ut med honom, men alltid kom någonting emellan just i det afgörande ögonblicket.

En af Ernst Odowalskys förfäder, den tappre Manfred, hade tagit så verksam del i hussiternes religionskrig, att han blef ansedd värdig en plats näst Griska, detta käckas folks nationalhjelte. Under långa tider förde också Manfred Odowalsky sine skaror med ständig lycka emot de påfviske. Slutligen föll han dock i ett bakhåll. Hans män stridde nära nog en hel dag mot öfvermakten men blefvo till slut öfvermannade. Och så stort var de katolskes hat mot den nya lärans anhängare, att de aldrig gáfvo dem pardon, utan dödade dem hvar de kunde komma åt.

Så gick det äfven nu med Odowalskys män. Han sjelf blef också misshandlad till döds, samt derefter utplundrad. Samma öde öfvergick också slottet Miltnitz, som likväl skonades från brand i följd deraf att de katolskes anförare hade godt hopp om att af kejsaren få det vidlyftiga godset såsom skänk för sin bragd.

Detta var också nära att lyckas, men den stupade Odowalskys son skyndade genast till Wien och försäkrade kejsaren om sin trohet och lydnad. Derigenom fick han också behålla fädernegodset, men var allt ifrån denna dag illa ansedd af böhmarne. Han vistades därför sin mesta tid i hufvudstaden, der

han lät uppfostra sina söner i den lära, mot hvilken hans fader så redligen och tappert kämpat.

Utledsen på den stora donau stadens nöjen skyndade Ernst Odowalsky, knappt tjugu år gammal, ut till Milnitz, hvilket han lät inreda med furstlig prakt. Ingen enda vecka gick förbi utan gästbud och jagtpartier. Det pågående kriget tycktes icke det ringaste bekymra borgherren och hans efter förströelser jägtande umgängesväänner.

Men då kom en dag ett bud, som berättade att den tappre svenske fältherren Hans Kristoffer Königsmark var i antågande mot Prag med en krigsduglig protestantisk här.

Arnold Mayer var ensam hemma när detta budskap nådde hans öron.

Länge hade den gamle mannen invaggat sig i den föreställningen, att friden för alltid skulle trifvas i den lilla byn. Desto mera öfverraskad blef han för den skull af den ledsamma tidningen.

Det var en bonde från den närbelägna byn som förde detta ovälkomna budskap med sig. Till honom sade Arnold:

"Väl gläder det mig, såsom en trogen protestant, att befriarne närma sig våra trakter, men herre Gud hvilket elände ska' det inte bli när kriget flyttas hit."

Budbäraren skakade också sorgset på hufvudet då han svarade:

"Du har rätt, Arnold. Himlen bevar oss allesammans för krigets gräsliga olyckor."

Då Minnchen som för tillfället var borta, kom hem och fick höra omtalas ryktet om svenskarnes ankomst, sade hon till Arnold Mayers stora förvåning:

"Jag tycker ej som du, farfar. Mig gläder det att befriarne ändteligen komma hit."

Arnold Mayer gick ett par steg tillbaka och betraktade sondottern med högst besynnerliga blickar.

"Hvad är det du säger, flicka", utbrast han och tog sig om skägget. "Är du väl från vettet eftersom du önskar att kriget förflyttas till denna fredliga bygd?"

"Nej, farfar, nog har jag mitt sunda förstånd i behåll. Orsaken hvarför jag önskar att svenskarne måtte komma hit, är att jag då måtte kunna bli qvitt den efterhängsne borgherren på Milnitz."

"Hvad för slag! Hvad är det du säger!" utropade Arnold Mayer under det färgen på hans friska anlete bleknade. "Har han återigen förföljt dig?"

"Ja, farfar. Just nu på hemvägen blef han mig varse i samma ögonblick som jag skyndade in i skogen. Han hade två af sine tjenare med sig. Dessa satte efter mig, men som jag bättre känner till skogen lyckades jag att smyga mig undan. Men det är ingen säkerhet att vi ej få besök af honom i dag."

Denna Minnchens spådom slog likväl ej in. Både hon och farfadren fingo sofva lugnt. Men vid solens uppgång var den unga flickan också klädd.

"Hvarthän?" sporde Arnold Mayer förundrad och reste sig upp häftigt.

"Du vet, farfar, att det är moster Annchens födelsedag i morgon, och jag ville så gerna skänka henne några blommor. Det är det enda jag kan gifva henne", fortfor den vackra flickan och blickade sig vemodigt omkring. "Du vet också, farfar, att den stränge Odowalsky förbjudit hvem som helst af Milnitz underlydande att taga så mycket som en ros från den vackra trädgården. Gamla moster är ju också förtjust i blommor, och det skulle glädja henne om jag..."

"Bara du kan akta dig så att inte Ernst Odowalsky får syn på dig", afbröt Arnold Mayer.

"Var lugn, farfar. Om det kniper kan jag ju gömma mig hos moster

Annchen."

"Nå, så gå då i Guds namn, och lyckan vare med dig, mitt barn", sade den gamle vemodigt.

2

På ömsom banade, ömsom obanade skogs- och bergvägar tågade Königsmark in i Böhmen. Den styrka han förde befälet öfver, var visserligen icke särdeles stor, men såsom en motvigt bestod den af idel bepröfvade krigare, hvilka under många år trotsat de största faror.

För att göra tåget så mycket lättare hade Königsmark delat sin här i tre större afdelningar. Desse utsände också hvar för sig flere mindre kårer för att noga rekognoscera terrängen.

För en af dessa ströfvande skaror, bestående af femtio handfaste ryttare, var den unge knappt tjugutreåriga ryttmästaren Fredrik Dahlpets, anförare. Den unge ryttmästaren var en manligt vacker karl med äkta nordiska drag. Redan som mycket ung hade fadren, som var rytteriöfverste, satt in honom vid sin trupp, och vid Lützen, der öfverste Dahlpets föll, vann sonen kornettgraden. Derefter hade han utmärkt sig i hvarje drabbning, men, mest såsom kunskapare. Efter den lysande seger som Torstensson vann vid Breitenfeld 1642, blef Fredrik Dahlpets inför fronten af de ryttare han med vanlig tapperhet fört mot Piccolominis skaror, utnämnd till ryttmästare.

Den unge krigaren var icke vid särdeles godt lynne i de ögonblick vi nu göra hans bekantskap. Ofta mulnade hans blickar, och de af små mustacher prydda läpparne mumlade långa meningar.

Hvad var orsaken till denna dysterhet? Hade någon svartögd böhmisk flicka röfvat bort hans hjerta?

Sedan han en stund ridit för sig sjelf framför truppen, lystet spejande åt alla sidor lik en ung örn, vände han sig slutligen mot de efterföljande ryttarleden och ropade med hög stämma:

"Korporal Styf!"

I blinken red den kallade fram. Korporalen Nisse Styf var den styfvaste karlen vid hela truppen och hade äfven deraf erhållit sitt betecknande namn. Det syntes också på Nisses breda skuldror och höghvälfda tröst, att en mer än vanlig mensklig styrka bodde i denna jettekropp. Likasom Gustaf II Adolph var korporalen så stor, att han behöfde ovanligt starka hästar.

Då korporal Styf hann fram till ryttmästarens sida utbrast han: "Gud bevare ryttmästaren; hvad är det nu fråga om igen?"

Det var med en viss frispråkighet som dessa ord yttrades och det utan att den unge befälhafvaren fann sig på något sätt förnärad.

Ända sedan det ofvan nämnda slaget vid Breitenfeld, der Nisse Styf med vanlig käckhet brutit in i de kejserliges led och räddat den redan kullslagne och tillfångatagne Fredrik Dahlspets, hade han ett slags privilegium på att få säga nästan hvad han ville.

Ryttmästaren ansåg också den femtioårige korporalen mera som en faderlig vän än som en vanlig underordnad och tog för den skull ofta råd af honom, isynnerhet när det gällde kinkiga saker.

"Hvad är det fråga om", utbrast han därför otåligt. "Begriper du inte det?"

"Nej, så sannt jag lefver, jag det gör", svarade Nisse Styf och betraktade lugnt sin förman. "Men", utropade han ifrigare, "akta sig för den der branten. Rid inte för nära."

Korporalen hann knappt sluta sin varning, då ryttmästarens eldige springare skyggade till för en i en bergsnich stående madonnabild, mera lik ett spöke än den heliga jungfrun, och kastade sig häftigt åt sidan, hvarvid hans bakben kommo ut på yttersta kanten af den plåtå, nedanfö' hvilken en strid bergbäck, uppsvälld efter det sednaste våldsamma regnet, välldde fram sina böljor. Nisse Styf högg i blinken det skrämnda djuret i tygeln och drog det medelst sin ofantliga styrka ifrån det farliga grannskapet.

"Det är andra gången du räddar mitt lif", utbrast Fredrik Dahlspets och blickade ned mot bäcken. "Visserligen skulle vi kunnat komma temligen helskinnade från sjelfva fallet, men...".

"Jaså, tror han det", afbröt Nisse Styf och mätte omsorgsfullt med blickarne afståndet ned till bäcken.

"Nå nå, låt vara att det gått så, men hur tror han att han redt sig med den starka strömmen der borta."

"Illa kanske", svarade ryttmästaren tvekande.

"Jo jo, det slår allt in, det", menade Nisse Styf. Utan att fortsätta sitt tal red han rakt fram till den spöklika madonnabilden, bröt den lös och slungade den med kraftig arm ned i bäcken under det han utropade:

"Det var inte underligt att hästen blef rädd för dig. Nu ska' du åtminstone inte bringa flere på fall, det är säkert."

"Det var väl inte så rätt gjordt", inföll ryttmästaren under det

en mörk skugga drog öfver hans manliga anlete.

"Åh", inföll korporal Styf rättframt, "det är ingen synd att göra de påfviske hundarne ondt."

Fredrik Dahlspets var icke nu hågad att byta meningar med den käcke korporalen. Han befalldes för den skull, att marschen skulle fortsättas. Längs eländiga bergvägar, utför branta sluttningar och leende dalar tågade den lilla truppen oafbrutet framåt, allt under det den bibehöll säker förbindelse med den efteråt kommande hufvudstyrkan.

På det ställe, der den förut omnämnde bergsbäcken utvidgade sig till en liten sjö, gjorde ryttmästaren halt för att vattna hästarne och låta folket njuta en timmes hvila.

Landskapet, som omgaf de protestantiske krigarne, var storartadt. Invid deras fötter grönskade leende ängar och mjuka saftiga björkskogar, mellan och genom hvilka den lilla bäcken, som der och hvar växte ut till större bredd än vanligt, slingrade sig i djerfva krökningar; i norr, öster och vester de höga böhmiska bergskedjorne och slutligen i söder en landssträcka der flere byar aftecknade sig vid horisonten.

"Men, hvad är det för ett slott, som höjer sina tinnar längst bort?" sporde ryttmästaren mera sig sjelf än de honom omgifvande karlarne.

"Det kanske är en stad", inföll korporal Styf hastigt.

"Ja, då är det måhända Prag", menade en annan gråskäggig krigsbuss tvärsäkert.

"Den frågan blir snart lätt besvarad", invände en af

underofficerarne och pekade åt det håll, der hästarne stodo bundne.

Ett par ryttare syntes der, ledande en böhmisk landtman emellan sig. När de varseblefvo Fredrik Dahlspets styrde de genast sina steg fram till honom.

"Här", sade den äldste ryttaren och knuffade fram den gensträfvige landtmannen, "här får ryttmästaren en god fångst såsom vi tro."

"Hvar ha' ni funnit den karlen?" sporde Fredrik Dahlspets och betraktade skarpt böhmaren, som endast till en tid kunde möta hans blickar.

Den äldste ryttaren tog nu till ordet sålunda:

"Vi påträffade honom här borta i skogen under det han smög omkring som en katt och bespejade vår styrka. Detta funno vi naturligtvis besynnerligt och antastade därför honom. När han såg sig upptäckt ville han genast fly undan, men vi hade snabbare ben än han och lyckades slutligen att efter en häftig jagt gripa honom. Han är bestämdt en spion."

När fången hörde dessa sista ord öppnade han munnen för att tala, men tystnade genast vid en vink af ryttmästaren.

"Gjorde han motstånd när han greps", sporde derefter Fredrik Dahlspets.

"Ja, han sparkade och slog omkring sig alldeles förtvifladt och svor långa eder på att han ej var annat än en fattig bonde, som gått ut för att söka efter sina förlupna kreatur. Det var efter dem han gick och koxade i buskarne, sa' han."

"Nå, jag ska' snart leta ut om han far med osanning eller ej", utbrast ryttmästaren strängt.

Detta tilltal gjorde böhmaren nästan utom sig. Oförsigtigt nog sprang han baklänges några steg under det han vid himmelens alla gudar bedyrade att han talade sanning. Och då han icke hade ögon i nacken att se med, så märkte han icke heller att han kom under några lågt hängande trädgrenar. När han ändteligen kom underfund med sitt farliga granskap ville han skynda derifrån, men, o ve! En af grenarne hade fattat tag i hans långa hår, eller rättare sagdt, detta hade under de häftiga rörelser mannen gjorde, snärjt sig omkring grenen. Böhmaren, som för sent märkte detta, sprang ånyo åt sidan, och hvilken förändring visade sig ej nu för de med rätta förbluffade ryttarne!

Der hängde det långa mörka håret på grenen, och derunder sken som en fullmåne en rakad munkhjessa. Fåfängt vore att söka beskrifva den arme syndarens förlägenhet och vrede. Han stod der bokstafligen såsom den mest sannskyldige bild af snopenheten.

"Aha, det var mig en kostlig bonde, som låtit raka sig alldeles som en munk", utbrast ryttmästaren under det hans folk skrattande nyfiket samlade sig omkring honom för att se på den plötsliga förvandlingen. "Som jag antager att det finnes ännu mera sevärdt hos den hedersmannen, så kan du, korporal Styf, som alltid haft ett godt öga till munkar, gerna roa dig med att se efter om inte munkdrägten också döljer sig under bondkläderne."

Detta lät icke den kække korporalen säga sig två gånger. Med

en lust och glädje, som tydligt afspeglade sig i hans ärliga anlete började han att trots munkens ifriga protester afkläda honom det ena plagget efter det andra, och slutligen stod der lifslevvande en vördig pater, utsatt för ryttarnes skämtsamma anspelningar.

"Se så", utbrast Fredrik Dahlspets när förvandlingen från bonde till munk blef fullbordad, "nu torde ni, vördige och fromme fader, sanningsenligt besvara mina frågor, annars", fortfor han hotande, "blir ni behandlad såsom spion, och ni vet tvifvelsutän hur man behandlar sådant folk."

"Tala", ljöd det från munkens läppar som en sakta hviskning.

"Först och främst, hvad heter ni?"

"Clemens."

"Hvilken orden tillhör ni?"

"Augustinerorden."

"Hvar är ert kloster beläget?"

Munken dröjde en stund med svaret. Detta gaf Fredrik Dahlspets anledning att upprepa frågan i skarpare ton:

"I Prag", svarade ändteligen pater Clemens fastän motvilligt.

"Finnes det mycket krigsfolk i staden?"

"Nej, men folket är beväpnadt."

Detta svar gaf ryttmästaren åtskilligt att fundera på en stund. Derpå sporde han ånyo:

"Hur långt är det härifrån och fram till staden?"

Det syntes i första ögonblicken på munkens utseende, att han ämnade vilseleda frågaren, men då han nogare betraktade såväl honom som hans ryttare, ansåg han det vara bäst att hålla sig till

sanningen. Han sade för den skull:

"Omkring två mil."

"Är det säkert?"

"Ja, vid den heliga jungfrun! Jag ljuger ej!"

"Nåväl", utbrast ryttmästaren, "så ska' ni, vördige fader, få det ärofulla uppdraget att visa oss vägen dit. Jag hoppas att er lön i himmelen blir lika stor för det!"

Fredrik Dahlspets' ton var så gäckande att pater Clemens nära nog låtit sin vrede bryta ut mot "kättaren". Han sansade sig dock lyckligtvis genast och tog på sig en slö och likgiltig mine.

"Men, hör på, fromme pater", sporde ryttmästaren åter, "hvad är det för ett slott, som skymtar fram derborta?"

Och vid dessa ord pekade han på de förut omnämnde höga tinnarne.

"Slottet Milnitz."

"Hvem eger det?"

"Kättaren Ernst Odowalsky."

"Ah, således en vän till oss", utbrast Fredrik Dahlspets. "Då ska' vi göra honom ett besök för att hvila oss en smula."

Sedan ryttmästaren derefter affärdat en underofficer och två ryttare till den efterjagande Königsmark för att påskynda hans marsch, bröt han sjelf upp från sitt lägerställe och styrde kosan rakt på slottet Milnitz.

Mellan honom och korporal Nisse Styf red pater Clemens, jemt och ständigt ett föremål för den kække korporalens oafslåtliga uppmärksamhet.

3

Det var redan tidigt på morgonen, då Minnchen efter en häftig vandring anlände till Milnitz. För att ej bli sedd af någon slottstjenare smög hon sig längs den häck, som bildade trädgårdens baksida, och lyckades äfven att oantastad komma fram till den gamla enkan Annchens bostad.

Annchen var ännu ej uppstigen när Minnchen bultade först på dörren och sedan på det lilla fönstret. Förskräckt for den gamla upp i tanke att det kunde vara tjufvar som hemsökte hennes fattiga bostad.

Men hon kände genast igen systerdotterns röst, klädde sig skyndsamt och öppnade derefter fönstret i det hon ropade:

"Hvad i Herrans namn står på eftersom du är här så tidigt? Har någon olycka händt gamle Arnold?"

"Nej, men se här", svarade Minnchen och räckte fram en praktfull bukett af rosor; "den får du på din födelsedag, gamla moster."

"Ja, du är då ett för rart barn", utbrast den gamla och mottog med sina darrande händer de rosor, som den unga flickan räckte henne genom fönstret. "Din like finnes ej! Måtte Guds rika välsignelse städse följa dig. Men här står jag och pratar och mottager din kärkomna gåfva genom fönstret liksom om det ej skulle finnas en dörr på min fattiga stuga. Se så, barn, stig nu in, så få vi språkas vid en stund. Det var länge sedan vi råkades."

Med dessa ord stultade gamla Annchen åstad bort till dörren. En bom drogs ifrån innanför, och snart stod Arnold Mayers fagra sondotter, blossande röd efter den häftiga gången, inne i den lilla stugan, der visserligen allt tydde på fattigdom, men der hvarje föremål, äfven det minsta och obetydligaste, bar vittne om snygghet och renhet.

Minnchen dröjde qvar ända till middagen. Nog ville gumman att hon skulle stanna ännu längre, men detta kunde ej gå för sig, emedan gamle Arnold med oro väntade på sin sondotters hemkomst.

"Nå", sade Minnchen då hon stod färdig att taga afsked, "hur är det med borgherren nu för tiden?"

"Hvarför spørjer du så", inföll mor Annchen och betraktade forskande systerdottern.

"Intet för någonting annat än att jag hört att han lär vara riktigt svår mot sine underhafvande."

"Ja, det kan du allt lita på. Han är svår med besked, han! Ingenting är honom nu mera till lags. Men", fortfor den gamla och drog en smula på talet, "han skulle nog inte vara så elak, om inte slottsfogden satte i honom alla dumheterne."

"Jaså, rödhåringen Fuchs."

"Ja, just han. Vi kalla honom också för räfskinnet, och detta namn gör han skäl för. Jag har länge märkt, att han inte är att lita på, och det är då ingen rödhårig person. Vet du, Minnchen, jag tror att han i hemlighet är påfvisk."

"Såå, men det kan man väl inte säga om borgherren som jag

tror?"

"Nej då! Han är nog en renhårig protestant, det kan jag nästan svära på, men ser du, han är alltför svag och godtrogen och anser att Fuchs är hans verkliga trotjenare. Gud gifve att han inte snart finge ångra det förtroende han sätter till räfskinnet."

Minnchen besvarade ej dessa ord. Skyndsamt tog hon afsked och aflägsnade sig samma väg som hon kommit. Det lugn, som tidigt på morgonen varit rådande vid de kojor, förbi hvilka hon då passerat, fanns nu icke mera. En larmande, nyfiken och uppskrämd menniskohop hade nu församlat sig der.

Skyddad af de täta buskarne smög sig Minnchen närmare. Från den plats hon innehade kunde hon ogeneradt se hvad som försiggick längre ned.

Från ett af de minsta husen höllo Odowalskys tjenare på att bära ut de få och torftiga möbler, som funnos der inne. Framför dörren stod en likblek, medelålders qvinna och vid hennes sida tre minderåriga barn, alla gråtande och ropande efter bröd. Ur den stackars modrens ögon rann icke en enda tår. Det korpsvarta håret fladdrade vildt kring hennes nakna och magra skuldror.

Icke många steg derifrån stod en undersäsig karl, och Minnchen igenkände i honom genast slottsfogden Fuchs, också benämnd räfskinnet. I ena handen svängde han en piska med tre snärtar, i den andra höll han en spänd pistol. Uttrycket i hans raa ansigte var så grymt att till och med Minnchen, som ju ej hade med honom att göra, kände sig beklämd om hjertat.

"Nå, skynda på och vräk ut den late gubbkanaljen!" skrek

slottsfogden och höjde hotande både piskan och pistolen. "Hur länge ska' jag vänta på att mina befallningar åtlydas! Jag har annat att göra än att stå här hela dagen! Fort ut med honom!"

Qvinnan med det fladdrande håret och den nästan ursinniga elden i sina ögon vände sig nu till den grymme med dessa ord:

"Men ni kan väl unna honom att dö derinne! Han har ju inte många timmar kvar!"

"Nej, nej!" skrek slottsfogden och stampade häftigt i marken. "Ingen nåd!"

Efter dessa ord närmade han sig den arma modren, i hvilken lappade klädning de små barnen snyftande höllo sig fast, och sade med hånfull ton, men så lågt, att ingen af slottstjenarne kunde höra det:

"Har du glömt den ed, som jag svor när du för sex år sedan gifte dig med den der", och med dessa ord pekade han på den döende man, som i detsamma bars ut. "Jag svor då att hämnas det förakt, som du skänkte mig, och jag har hållit ord. Ingenting gladde mig så mycket som när din eländige man blef sjuk och ej kunde fullgöra sitt arbete, ty då hade jag genast en anledning att..."

"Tig, usling", röt i detsamma den arma modren till och höjde sina båda knotiga händer, magra af svält, mot slottsfogden. "Jag skulle kunna rifva din djefvulska själ i småbitar om jag..."

Hon fullbordade icke meningen utan störtade fram till den bristfälliga säng, i hvilken hennes döende make låg, föll på knä bredvid den och gömde sitt ansigte vid den döendes bröst.

Minnchen hade från sitt gömställe med afsky och ångest bevitnat slottsfogdens uppträdande. Hon vågade icke längre stanna kvar, hvadan hon med beklämdt hjerta begaf sig på hemvägen.

Hunnen ungefär halfväges till hemmet stannade hon plötsligt då hon icke långt ifrån sig hörde klangen af ett jägarhorn. Många sekunder gingo ej till ända, förrän signalen besvarades något längre bort.

"Hvad kan det vara", tänkte Minnchen för sig sjelf och stannade darrande bredvid en lummig buske. "Ska' jag nu råka ut för just den, som jag vill undvika?"

Den unga flickan hann nätt och jemt att tänka sin mening till slut då ett argt gläfsande i det samma kom henne att rycka till. Hon ville skynda undan, men såg just i samma ögonblick hur en stor kolsvart hund rusade på henne.

Ett anskri undslapp hennes läppar. Hunden var henne på endast några stegs afstånd, då en kraftig och befallande stämma utropade: "Nero!"

Hunden stannade och visade morrande tänderne åt den af ångest darrande

Minnchen.

Prasslet i buskarne tilltog mer och mer, och snart stod en ung välväxt man framför den unga flickan. Den darrning, som skakat hennes kropp vid åsynen af Nero, försvann ej heller nu då hon stod öga mot öga med dennes herre, Ernst Odowalsky.

"Du här, mitt vackra barn", utbrast den unge mannen och

betraktade

Minnchen med glödande blickar. "Hur kommer det till?"

Den unga flickan teg några sekunder, men slutligen sade hon:

"Jag kommer från min moster, gamla Annchen vid Miltnitz."

"Och så vågar du ensam begifva dig in i tjocka skogen utan att frukta dess faror?"

"Gud är min beskyddare", svarade den unga flickan med säker röst och såg allvarligt på Ernst Odowalsky.

Det nära nog spotska leende, som förut spelat kring den unge ädlingens läppar, försvann med ens vid Minnchens ord. Han, som aldrig förut känt någon förlägenhet inför en qvinna, han gjorde det nu. Det var den naturliga oskulden och fromheten i Minnchens svar som gjorde Odowalsky brydd och stum för några minuter.

Han lyckades dock snart kufva denna för honom så obehagliga känsla. Det fordna spotska leendet kring läpparne kom åter tillbaka då han svarade:

"Det är visserligen ibland en stor tröst att tro sig ha Gud till beskyddare, men det finns mången, som fåfängt litar derpå."

Minnchen betraktade några ögonblick den unge mannen lika allvarsamt som tillförne. Derpå sade hon:

"Den, som i djupet af sitt hjerta förtröstar på Gud, behöfver ej trösta förgäfves."

"Hvem har sagt dig det, flicka?"

"Farfar."

Ernst Odowalsky försjök en stund i djupa betraktelser.

Slutligen ryckte han sig lös ifrån dem och sade:

"Hör på Minnchen, jag har en angelägen sak att tala med dig om och..."

"Hvad kan det vara", afbröt den unga flickan verkligt förvånad.

"Det ska' du nog få höra. Sist då vi träffades, och det är ju ej länge sedan, flydde du ifrån mig. Nu *måste* du höra mig."

Den unga flickan tog ovilkorligen ett par steg tillbaka när hon såg

Odowalskys flammande blickar.

"Stilla! Ej ett steg längre", utbrast denne då han märkte Minnchens afsigt att aflägsna sig. "Om du ännu skulle kunna gömma dig för mig såsom du gjorde förra gången, ska' likväl Nero söka reda på dig, och jag försäkrar att det andra mötet er emellan blir mindre behagligt för dig."

Bäfvande stannade den unga flickan. Hennes rädda blickar fastades på Nero, som tycktes väl förstå sin herres ord och visade tänderne mot henne.

"Hvad vill ni då, herre", sporde Minnchen med så stadig röst hon kunde antaga.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.